

PODCAST Utsatte barns deltakelse og medvirkning. Intervju med to sosialarbeidere.

Agency Growing Up, Belgia, 2022

Del 3: Refleksjoner rundt saken.

Nele: Det som fortsatt imponerer meg er når du sier "De ser Cindy," og du bestemmer deg for at uansett hva som skjer, skal vi få til et møte med Cindy. Hva var motivasjonen bak dette?

Jasmien: Barnas ønske ... I slike øyeblikk er det veldig utfordrende å gi barna emosjonell støtte, og når de ber om noe, og du svarer: "Ja, vi fikser det," fordi det er deres eneste trygghet, så var Cindy deres støtte. De kjente ikke meg, de hadde aldri møtt meg før, så du må bare gå for det. Cindy var der, og muligheten åpnet seg. Jeg vet ikke om vi noen gang vil få en slik mulighet igjen, men på det tidspunktet var det ren instinkt. Barna ønsket det, så da gjør vi det sånn.

Cindy: Men det ville vært fint om det kunne skje oftere, selv om det er ønsketenkning i slike situasjoner; å møte barna sammen med OCJ1 og SDJ.2

De går glipp av så mye fordi foreldrene er på "forpliktelsessamtalen," og plutselig skjer det en endring i planene. Dette er veldig viktig, derfor kunne vi si til dem: "Jasmien følger opp nå," så vi kunne gjøre en så god overføring som mulig. Og: "Jeg tror det kommer til å gå bra, Jasmien vil også lytte til dere."

Cindy: I den ideelle verdenen burde vi gjøre mye mer av dette, fordi det ofte er veldig uklart for barna. Hva er egentlig forskjellen mellom OCJ og SDJ?

Nele: Ja, for et barn spiller det ingen rolle [hva OCJ eller SDJ er].

Cindy: Nei, og i tillegg skjer det ofte bytte av sosialarbeidere innenfor samme tjeneste, noe som igjen kan gjøre det uklart for barna. Derfor er det bedre at vi kan løse det på denne måten.

Nele: Hvis vi kunne spurt barna hva det øyeblikket betydde for dem, hva tror du de ville sagt?

Jasmien: Jeg synes det er veldig vanskelig å svare på, fordi barna var i en krisesituasjon på den tiden. Vi vet at barn i krise tar inn veldig lite, men det må ha betydning noe for dem ... Men på grunn av krisen tror jeg det er vanskelig å anta hva det kan ha betydning for dem.

Cindy: Det var faktisk veldig følelsesladet. Det jeg husker er at den eldste jenta var 10 år gammel. Jeg fortalte henne: "Det kommer til å gå bra," og plutselig begynte hun å gråte. Vi satt og sorterte klærne sammen, fordi de hadde med seg så mye. Men jeg tror det var godt for henne å få den beskjeden: "Det går bra, det kommer til å gå bra." Hun hadde vært sterk hele tiden, også på vegne av søsknene sine. Hun hadde en tydelig omsorgsrolle der. Så tårene kom: "Det er greit, bare gråt."

Cindy: Og det var virkelig budskapet: "Du kan også være trist, du har akkurat sagt farvel til moren din, og det er usikkert når du får se henne igjen." I det øyeblikket fikk barnet tillatelse til å slippe ut følelsene: "Det går bra, la det komme ut."

Jasmien: Det var så fint. Jeg husker da vi kom til beredskapshjemmet, søsteren lot den yngste søsteren reise videre til den andre familien: "Det går fint, du må bli med damen."

Cindy: Ja, det slo meg også, som en søster ... Men jeg tror hun bare kunne gjøre det fordi vi ga henne trygghet.

Jasmien: I det øyeblikket ga hun søsteren tillatelse og trygghet til å bli med en helt fremmed person, som selvfølgelig ble screenet av fosterhjemstjenesten. Men hei, en 10 år gammel jente vet ikke det. Og faktisk ga hun søsteren sin tillatelse og trygghet i det øyeblikket: "Bli med henne, det går bra."

Cindy: Det var hyggelig. Jeg tror ellers ville hun ha holdt henne veldig nær, fordi hun hadde også denne omsorgsfulle rollen.

Nele: Og hva tror du bidro til at hun likevel kunne si det?

Cindy: Kanskje tryggheten. Selv om de var i krise. Og jeg vet ikke, kanskje jeg var der som en trygghetsperson likevel, fordi "egentlig kan du stole på dette, det vil gå bra."

Jasmien: Jeg vet ikke om det ville ha fungert hvis jeg hadde vært alene med henne. Hun kjente ikke meg heller, men Cindy kjente dem godt. Det er den lille tilliten som gjorde det mulig for henne å si det.

Cindy: Og man kan se det veldig tydelig med barn, la noen gå først. Uansett hvilken vei de skal gå, bare støtt dem. Jeg er tilbake med min trygghetsperson. Det er så viktig, spesielt for de små.

Jasmien: Det betyr virkelig noe for dem. Noen ganger er det bare den boksen med Duplos du bruker, men det er en viktig hendelse for dem. Eldre barn eller voksne lytter mer til det som blir sagt, og her kan du gjøre overføringen enklere ... for barn er det noen ganger de små tingene, eller de tingene vi anser som enkle, som er viktige for dem.

Cindy: Jeg vil gjerne presisere det. Hvis det går fra OCJ til SDJ, og vi kan gjøre en overføring som dette, kan barna faktisk si: "Ah, men du er som den damen med Duplo-dukkene som var hos meg en gang". Det er ofte et vendepunkt for dem. "Den damen sa sånn og sånn, skal du også gjøre det? Snakker du også med mamma og pappa?"

Jasmien: Det er gjenkjennelig for dem. Det hender også at de ikke alltid kjenner igjen navnet. Vanligvis drar vi også til skolen for å møte barna. Det er et kjent miljø. Men det hender også at de må komme hit. Og ja, "det er den damen fra Ypres." Ok, det er deres kobling da. Men du er gjenkjennelig, og det er viktig.

Nele: Det er en sørgelig situasjon, men i den situasjonen kan du være en støtte for barna. Dette og dette har skjedd, men selvfølgelig ønsker du et annet utfall, at de holder sammen.

Cindy: Jeg tror også styrken var at alle barna var samlet.

Jasmien: Jeg hadde faktisk møtt alle barna hver for seg. Jeg prøver alltid å snakke med barna hver for seg. Og det fungerer vanligvis. Og for meg var det første gang jeg så dem samlet. Og de visste ikke hvem som hadde fortalt hva heller. Og jeg tror de fikk med seg budskapet, det er den delte historien deres.

Nele: Og hva gjorde du akkurat i det øyeblikket?

Jasmien: Jeg tror vi fortalte dem at vi også var klar over at det handlet om ulike områder. Det var også seksuell utrygghet involvert. Begge barna var ofre og vitner. Vi hadde også en grunnleggende omsorg som ikke var tilstrekkelig. Faktisk var det en helhetlig mangel. Jeg tror vi også nevnte dette for dem: "Hva har du rett til?" Spesielt når det gjaldt den seksuelle delen. For det var ikke greit. Og spesielt kunne vi si: "Ja, vi vet at mamma elsker deg veldig høyt. Vi vet at mamma ønsker å holde deg tett inntil seg, men du har egentlig ikke fått den hjelpen du trenger. Mamma har fortalt mye til alle, men det førte også til at du ikke fikk den hjelpen du trengte. Du kom ikke på skolen, du fikk ikke nye sko, og det var ikke mat på bordet. De negative tingene skjedde også med deg." Du kunne se at de eldre barna kjente seg igjen, men for de små var det annerledes. Men jeg husker spesielt godt barnet som skulle begynne på skolen på den tiden ... Det var også en pappa som ble fjernet fra familien, og det var også overgrep mot et av de eldre barna. Hun spurte: "Hvor er pappaen min nå?" og hun ønsket et svar på det, uavhengig av hvor ung hun var. Det var hennes ønske.

Jeg tror dette er det jeg husker fra det.

Cindy: Som jeg nevnte tidligere, alle barna var til stede i rommet, ikke bare de eldste, men også de yngste som lekte. Vi vet at uansett hvor unge de er, så oppfatter de alltid noe. Svært ofte har vi foreldre som sier: "De er på rommet sitt, de har ikke hørt noe." For eksempel, hvis det er vold i hjemmet, men vi kan fortelle foreldrene at uavhengig av hvor unge barna er, så hører de alltid noe. Derfor er det så viktig at de får fortalt sin historie. Noen ganger er foreldrene redde og sier: "Sa barna mine dette til deg?! Vi trodde ikke de hørte det." Enten de var på rommet sitt eller lekte ute.